

SÁROSPATAK POLGÁRMESTERI HIVATALA
Dr. Hörcsik Richárd Úrnak

KÉRELEM

Tisztelt Polgármester Úr! Tisztelt Hivatal!

Finta Éva író, költő, drámaíró, tanár vagyok, 1990 óta a Magyar Írószövetség tagja, a Miskolci Egyetem Comenius Tanítóképző Főiskola alkalmazottja tanársegédi minőségben. Életrajzi adataim rövid összefoglalása publikus, megtalálható többek között a Kortárs magyar írók irodalmi kislexikonában (1959-1988). Írói-költői minőségemben kárpátaljai születésem meglehetősen a figyelem középpontjába emelt, ezt későbbi vidéki életem Magyarország falvaiban (Borsod-Abaúj-Zemplén megyén belül) bizonyos tekintetben elhomályosította.

Jelenleg 9. kötetemen dolgozom. A 7. kötetem kiadásához kérném a Tisztelt Hivatal segítségét anyagi hozzájárulás formájában 50 ezer Ft erejéig. A kötet kiadását a Bíbor Kft Könyvkiadó Vállalat folyamatba helyezte, megjelenését az idei könyvhétre tervezi.

A kötet kiadásához szükséges 200 ezer Ft összeget több forrásból gyűjtöttem. 1997 óta vagyok Sárospatak polgára, ezt megelőzően évekig Kenézlőn élt családkunk. A térségben tehát otthonos vagyok. Ennek okán is fordulok Önökhöz. Az Önkormányzat honlapja által ugyanis olyan információhoz jutottam, hogy a Hivatal rendelkezik bizonyos tartalékokkal a kulturális alapból.

Remélem, nem tekintik kérésemet tolakodónak. Az önfinanszírozás a könyvkiadásban professzionális szerzőknél is azzal a kellemetlen következménnyel jár, hogy nem kerül terjesztésre a kiadvány, a könyvesboltok nem rendelnek belőle, mivel az ilyen magánkiadványok terjesztését tilalom akadályozza.

Bízva a Hivatal nagyvonalúságában és valódi elkötelezettségében a kultúra iránt mellékelten csatolom azt a két szakmai ajánlást, mely új kötetem megjelenését támogatja.

A kért támogatás elnyerése esetén Borkuti László könyvkiadó és könyvterjesztő Úr, a miskolci Szabó Lőrinc Könyvtár igazgatója hivatalos elismervényt illetve számlát nyújt át Önöknek az átutalt összegről.

Bízva a számomra kedvező és megnyugtató elbírálásban maradok tisztelettel:

Sárospatak polgára

MISKOLC MEGYEI JOGÚ VÁROS ÖNKORMÁNYZATA
KULTURÁLIS MECÉNÁS ALAPJÁNAK

AJÁNLÁS
SZÉPIRODALMI MŰ MEGJELENÉSÉNEK TÁMOGATÁSÁHOZ

Finta Éva kárpátaljai származású költő húsz esztendeje tagja a Magyar Írószövetségnek. A Szappho a szirten című verseskönyve számbelileg a hetedik kötete. Nevezett szépirodalmi alkotást a szerző korábbi műveinek ismeretében meggyőződéssel ajánlom a mecénás alap figyelmébe támogatásra.

A költőnő jelenleg a Miskolci Egyetem Comenius Tanítóképző Főiskola alkalmazottja, ilyen minőségében doktori fokozatának megszerzésén is dolgozik. Korábbi tevékenységét olyan zeneszerzők kísérték figyelemmel, mint Bárdos Lajos, Rózsa Pál, Dinnyés József vagy az Ivaskovics testvérek Kárpátaljáról. Versei kantáták, kórusművek, modern egyházi zene ihlető szövege lett. Párák című darabját a kilencvenes években a Magyar Rádió bemutatta és többször lejátszotta.

Kötetének megjelenésével megyénk kulturális életének palettáját színesíti.

Miskolc, 2010. március 29.

Kabdebó Lóránt

Javaslat

Finta Éva *Szapphó a szirten* című verseskötetének kiadására

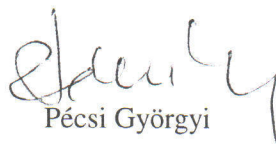
A kárpátaljai születésű, és a költői pályán ott induló Finta Éva (1954, Beregszász) 1990-ban települt át Magyarországra családgyesítéssel. Első két kötete Ungváron jelent meg (*Vállalkozás az örömré, 1979; Idő – korongon, 1987*), melyek azonnal a rendkívül nehéz körülmények között formálódó József Attila Stúdió, a legfiatalabb kárpátaljai írónemzedék élvonalában jelölték ki költészetének helyét, s melyre nagyon gyorsan fölfigyelt a magyarországi irodalmi közvélemény is. Rendszeresen rangos folyóiratok közölték verseit, áttelepülése után pedig sorra jelentek meg önálló könyvei is (*A lét dicsérete, 1991; Párház, 1993; Földközben, 1993; Vissza a vízöntőbe, 2007*).

Finta Évát kezdetben sem csupán mint kárpátaljai szerzőt, mint nemzedékének egyik legjelentősebb alkotóját méltányolta a magyar irodalmi recepció, miközben elismerte, hogy megszólalása nagy mértékben hozzájárult a kárpátaljai magyar líra modernizálódásához, illetve nagykorúvá válásához, hanem költészetének önértékéért. Finta Éva finoman míves költészetében ugyanis rokonszenvesen egybesimulnak a létbölcseleti dilemmák és a mindennapi élet helyzeteire adott kérdések és válaszok. Lírai költő, akinek többnyire vallomásos verseit a mindenkor személyes megszenvedettség hitelesíti – ezért szólaltathat meg érvényesen költeményeiben, ma is, az otthon maradottakért való aggodalom és az eredettel való szembenézés fantomfájdalma.

Tervezett új kötete, a *Szapphó a szirten*, mely Finta Éva utóbbi években írt verseit tartalmazza, részben szerves folytatása eddig költészetének, részben igen erőteljes megújulása, s egyúttal kiteljesedése is. Új verseiben az antik görög hagyományokhoz fordul, e hagyomány klasszikus tónusait és versformáit (különösen a szapphóit) újítja föl, illetve honosítja – a magyar költészeti hagyományhoz illetve saját költői oeuvre-jéhez. A hangsúlyos antikos karakter azonban mégsem uralkodik el, mert a magyar irodalmi hagyománynak is meglepően gazdag versformáit és nyelvi regiszterét szólaltja meg a költő. Mindaz, amit Finta Éva korábbi verseiben sajátosan egyénivé formált úgy esztétikumban mint gondolatiságban, új könyvében pazar gazdagságban mutatkozik meg. Főntartja és folytatja a hagyományok folytonosságát, ugyanakkor egyre erőteljesebb és letisztultabb lírai karaktere; versei egyre inkább bölcseleti jelleget öltenek, ám a bölcseleti dilemmák, létértelmezések mindig a személyes önvizsgálat részeként, eredményeként épülnek verssé, költészetté.

Finta Éva új kötete jelentős előrelépés saját költészetében is, s meggyőződésem, hogy határozott, egyéni hangú, igen karakteres lírája a kortárs magyar irodalomnak fontos értéke. Kiadását a legmelegebben ajánlom és támogatom.

Bp., 2010. április 10.

Pécsi Györgyi

kritikus, a Kortárs folyóirat versszerkesztője

Finta Éva

SZAPPHÓ A SZIRTEN

VERSEK
(2006-2007)

FINTA ÉVA

SZAPPHÓ A SZIRTEN

VERSEK
(2006-2007)

FINTA ÉVA

SZAPPHÓ A SZIRTEN

VERSEK
(2006-2007)

© Finta Éva
© Bíbor Kiadó, 2010

Bíbor Kiadó, Miskolc
Felelős kiadó: Borkuti Eszter
www.biborkiado.hu

Szocioprodukt Kft.

ISBN

SZAPPHÓ ÉRINTÉSE

Fenn a magas tetején
lebeg mindig egy fátyol, egy csillag.
Az elmúló az, ami itthagyt
s a múlás maga a tenger.

Fellebeg kitharával
egy szikra, egy madár, egy dallam
villámfény női alakban
s lecsap a lesboszi partra.

Ideér az időn meg a távon
fátyol sikolya, vérfolt
maga a lehulló égbolt
s elsíratja a verset.

Nem a költőt, az embert, a földit:
az égit zokogja hétrét
mert látja a szépség végét
és hallja az örök csendet.

Bizony nem mézédés bonbon
nem nektár szivárog a szánkából:
kultúrák alkonya gyászol
halottsirató szavainkkal.

Mégis öröklét benne.
Úgy nézek át a tájon
mint isten a nagyvilágon
ki magának teremtetten.

Ez a tévhit a nagy csoda titka.
Mindent elhisz az ember.
Itt ragyog bennem a tenger
pedig jonhom Zemplén aranyozza.

Sárospatak, 2007. november 1.

ÁZOTT DAKTILUSOK

Mint aki gyermeteg alkonyi percekét éget
felbukik elpörög rajta a sárgatojás-nap
zizzen a fecske repülve hasító szárnya
bevési a légbe a mozdulatok kacagányos
dolmányos mentés zsinórrajzolatát és
feltüzi rája fondorlatos ficsegését.

Játszik az alkonyi felhőrianás is az égen
sűrű esők is játszanak játszanak egyre
úszik az utca a város a kezdet a végek
úsznak a felhők almásderes paripái
úsznak az égen kiskutya testü habocskák
gólemek és fátyolos asszonyok úsznak.

Ázik a házika ázik a ház meg a kert is
ázik az udvari muskátli meg a lóca
csobban a rettentő fecsegő eresz árka
ázik a kőkerítés meg a rózsafa bokrok
a krizantém és petúnia arca is ázik
s fázik az ázó nedves augusztusi alkony.

Nem rak a nyár heve tűzpiros máglyarakást már
füstől a páracsomó a mezők tarajából
csillagok szántanak éjjeli lomha sötétben
holdra világít a nap bíborának a tükre
éjbe kapaszkodik a kései lassu uborka
Éva kertjét keresve kuszik fel az égbe.

2006. augusztus 9.

CIVILIZÁCIÓS KESERVEK

Széthull a pillanat
alkalom alvatag arca.
Másmilyen éleket
élveteg érveket élez.
Szemtanu napjain
lomha parancsokat alkot.
Nem köti semmi sem
nem nevel gyermeket barmot.
Gizgazok kertfüve
virága legszebbje pitypang.
Így marad így erez
sorsunkba így vezet villanyt.
Csatornáz mobiloz
kanalizál kerekezve.
Mégiscsak itt ülünk
csillagok árnyait lesve.

2006. augusztus 17.

ÖNVIZSGÁLAT

Hogy el nem jutok ahova indultam
hogy már régóta ott vagyok
hogy születésemtől csak arra
vetődöm és irányulok
hogy mindhiába térít széjjel
magnetikus erő széthullt figyelemcserepek
mindazonáltal mindvégig és folyamatban
ott vagyok ahol lehetek
ennek van némi titka
lehet rá keserű pirula
hogy az én bőröm amit hordok
s én lakom benne a bennem lévő
egyetlen tudora.

2006. augusztus 25.

A KIHAGYHATATLANRÓL

Van-e kihagyhatatlan dolog
kihagyhatatlan-e valami
minden betört a létidőmbé
hívatlanul, kéretlenül
Van-e ami kihagyhatatlan
ha nem hagynak belőle ki
a nagyszorgalmú sorskerítők
Moirák, Párkák, Boszorka Borkák
kik erre járnak, arra mennek
mindenfelé jelenkednek
bennünket is magukkal vonnak
vonatozunk a sorsvonattal
Nincsen hát nincs miért sietni
mindenhová mindenkivel
megérkezünk a kijelöltre
odavonszolnak vontatóval
odavezetnek vezetővel
odaérünk ahova érünk
csak éppen mennyi fájdalommal...

2006. szeptember 1.

A XXI. SZÁZAD KÖLTŐI (Petőfi Sándornak küldöm)

Barátom!—mondanám szívemből:
kettőt fordultak századok,
s mégis, mint akik elaludtak:
szerzőink némultan nagyok.
Ó, nem poéta nincs, vagy gyáva,
gyáva csupán a lét, a kor.
Mindnek ráléptek lábujjára,
s most sajog és sír valahol.

Itt minden elhúzott felettünk:
repülő, vadliba, iram,
s mi ittragadtunk, számlálgatván,
mennyi a versben a ficam.
Irgalmatlan és ismeretlen
velünk a jelen, a jövő.
Mi volt, ha nem lett semmi szebben,
s mi van, ha nincsen rá idő?...

Én mondanám: ne add fel, Bajtárs!
Vagyunk, leszünk, nem maradunk
örökkön fiókokba gyűrve,
bár, kétségtelen, hogy halunk.
De elhiszi magát a szó is,
miért ne hinnénk mi neki?
Felírták neved is az égre,
azt szélvész el nem kergeti.

Itt nincs kosár, mert hazavitték
minden érában valakik,
itt nincsen bőség, zsebre vágták,
roskadnak svédasztalaik
a keveseknek, akik éppen
szolgálnak bennünket – vakon,
s mi oly hálásak vagyunk érte,
hogy övék pénz és hatalom.

Sötét középkor tört reánk itt,
szegény, buja és ostoba.
Lefejez, meglöp, rosszra csábít,
s házunkban van az otthona.
Hitetlenkedhetsz, drága Ifjú,
ki semmiért mindent adott.
Mi most naponta megtanuljuk
hogyan lőjünk célpontra – bakot.

Megállnunk kell, és nem rohannunk.
Szétnéznünk, merre is vagyunk.
És tájolóval megkeresni
szétszórt önérzetünk, fajunk.
És új Isten kéne. A régi
elgázolt és cserbenhagyott.
Egy új század tört ablakán át
vizsgáljuk, ki a halott.

Sárospatak, 2006. november 10.

ANNÁNAK MÁRIÁNAK

(Leonardo Szent Anna
harmadmagával c. rajza alá)

Ott ültök ketten szótlanul
örök mosolyba fonva
öletekben gyámoltalan
fiamba gabalyodva
szemhéjakok árnyékain
a talján táj varázsa
szemhéjakok fénylő fala
fejembe tetoválva
Anna Mária Gyermeke
mind Isten foglya vagytok
időz a kartonon a por
az isa pur is vogymuk
minden mindennel azonos
a rímekkel a rímek
a szavak is ugyanazok
templomjárók és hívek
ezüstoffonál-vonal papír
teremti az egészet
egy tüköríró álmodó
kreálta meg a képzet
ott ültök ketten szótlanul
öletekben a játék
istenfiú embergyerek
ajándék aki vár még
örüljete amíg lehet
amíg a képben vagytok
míg meg nem szökik a fiú
s ti aggódva elaggtok
örüljete amíg a szó
nem fordul be a könyvbe
és nem lesz végig végleges
míg akármi lehetne

addig a mosoly csak mosoly
a kép csak kép és ennyi
addig gyermek a gyermek is
és nem lehet letenni

Sárospatak, 2006. november 29.

ESZELŐS

Az ész az tudja az egészet
az ész semmit se tud
fordulj be és aludj agyam
a gondolat kifut

Az ész az nem tud semmit sem
az ész az ésszel él
hibátlanul támaszkodik
magára aki fél

Az ész eszetlenül siet
gondolni szüntelen
pedig ha nem gondolkodik
akkor is jár velem

Forog akár a körhinta
a csodapalota
forog és befurakodik
minden kis oduba

Ide-oda oduzgatás
nekem fölösleges
kijátsza fejem önmagát
meg a kerekemet

Most is amikor semmi se
nincs benne csak magam
úgy tesz mint akit megbámul
minden világtalan

Becsuknám mint a könyvem
de nyitva a szemem
az is övé ahogy minden
ami csak megterem

Sárospatak, 2006. november 29.

A HOMOKÓRA MEGFORDUL

A homokóra megfordul a penge
szeletelve levesz az időből
állnak a hegykoszorúk is
állnak az óceánok nagyvizei
állnak az állomások
állnak a vonatok.

A felleges látkép is elakadva
nem mozdul a tű-foka égbolt
nem mozdul a mozdulat állva
marad a ringás a toppantás az ütem
nem forog a forgás nem kopog a kopogás sem
a hang hallgat nem beszél ami nem mozog
ami nem mozog nem is él.

Mindenki van valahol
a világ megvan el sem vészett
csak kiveszett valami a mozgás nem gravitál
nem tapad ami vonzana mert nincs vonzás nincsen delej
égi jel sincs nincsenek jelek nem alakul a molekuláris az
atomi szint sem
semmi sem alakul és nem tudni meddig nem.
Valaki tüdön vág úgy éled meg valaki hátul
szeretettel hátba ver nem támadólag
felköhinted lélegzeted elakadt morzsaszemét
szűrós lélegzetmorzsádat szádba köhinted s onnan a légbe
megmozdítod vele a lengéstelen leget
meglököd a tárgyak bűvös légkörét auráját
minden mindennel koccanva ütődik
a hullám visszahull a meder üregébe
a felhő átfordul az égbolt másik oldalára
a mágnes csattanva tapad a vasba
a vas robbanva zuhan a mágnesbe
a benzines motor fellélegzik berobban az oxigén
a vezetékben elindul a keringés rázós ügye

felforrósodik a hideg
kihül a forró
kicsit elfordul minden
kicsit kattán valami
egy fogaskerékkel arrébb vonszolta létünket a nagy test
egy fogaskeréknyit arrébb tette magát a Föld
a Holdnak három szemölccsel többje vagy kevesebbje lett
a kismacskák cuppanva megszülettek
a kismama utolsót ordított
véres buggyanással megszületik a következő ember
a következő eltolt időben a következő eltolt generáció.

Így porra por – keletkezünk
kiáshatóak leszünk majd egykor mi is
megfejtethetlenség leszünk majd egykor mi is
mindig azt vágyjuk tudni: mi történt
mikor azt kéne tudnunk: hogyan történt
mikor azt kéne tudnunk: miért történt
mikor azt kéne tudni: mi történik
MOST mi van
milyen az AMI
mi milyenek
miért ilyenek
meddig ilyenek
jó-e hogy ilyenek
kell-e hogy ilyenek
vagyunk
legyünk
és jó-e a jó.

Erről majd Isten üzen valamit
valaki meg fogja hallani
valaki mindig hallgatózik
valaki mindent hall
valaki tárgyaló viszonyban van vele.

2006. december 15.

A DAL KUPOLÁJA

(Szabó Dénesnek és a Cantemus Kórus leánykarának,
Nyíregyházára)

Vágyik a szív meg az elme
valami éteri szóra
átdalolászna az éjen
bújna dalos takaróba.
Ámde az éteri ének
feldúdol a mennyezetekre
széjjelcsap száztollú szárnya
Szabó Dénesre lesve
kinek ujjain állnak
tisztelettel a hangok
s mikor széjjelsuhintja
megmozdul tőle a csarnok.
Szemem csarnoka is már
mintha nedvesre válna
dörzsölgetem szavaimmal
jelzőimre vigyázva.
Micsoda érce a hangnak
micsoda fénye az éjnek
karácsony-csillagozással
micsoda lányszemek égnek!
Körbe-kör-karikába
boszorkánykörbe bezártak
s belezúgnak a fülembé
vizeimen navigálnak –
kupolában az ének
alatta ülve lerogynak
alélt kis semmiségek
és felmagasztosulnak.

Sárospatak, 2006. december 19.

A FÜGE OLYAN MESSZE

A füge olyan messze nől
és én most ott vagyok.
Szerelmeimnek küldhetek
innen képeslapot.
Azt írhatom hogy édeni
a tenger illata
hogy lédús a paradicsom
s jó a csevapcsicsa.
Ott vagyok hol a gondolat
botorkálva se járt.
Nem tudta összerakni azt
amit a táj kitárt.
Ott vagyok ahol biblikus
áttetsző a levél
mit Éva és Ádám kapott
és ágyékára mért.
Jó volt takarni-látszani
akár a gesztenye
széjjelterpesztett tenyerű
csipkés levélzete.

A füge olyan messze nől
és én most ott vagyok.
Se szerelem se fájdalom
énbennem nem ragyog.
Az emlék is olyan kevés
és olyan lobbanó.
Nem fújok rá – felizzana
és mire lenne jó.
Mégis rajongva éteren
minden enyém marad.
Kitölt a múlt s a jelen is
nem gondolkodik marad.
Csak az a régi álmodás
arról mi távoli

itt settenkedik hátranéz
kell vele játszani.
Ez vitt minden irányba el
őerte utazom
most is e szék párnázatán
vele foglalkozom.

Talán mert becsap az idő.
Karácsony tája fogy
de smaragdzöld a kerti fű
a táj furcsán ragyog.

Sárospatak, 2006. december 20.

A VISSZATÉRÉS

Talán egy hete már
Ágyam reménytelen boncasztaláról hogy leléptem
Ki egészen a teraszig
Az októberbe
Az október huszonegynehányba
Amikor már tudtam hogy élni fogok
Harc nélkül is
Akarás nélkül is
De emlékeztem a nemlét-elfogadásra
Emlékeztem fiam felneveltetésének lehetőségeire
Apám árvaságára
Emlékeztem a visszatérés spiráljára
A sorsokra
Még emlékeztem hogy nem lehettem volna
És meghökkentem hogy vagyok
Meghökkentem hogy van ősz
S a platánok hársak vörös tűzben égnek
Sárga lángban égnek
Meghökkentem mindezeken
Hogy nélkülem is folytatódott
Történt amit nem láttam
Csak ez a vége
Őszvége
Ami nélkülem alakult
Visszafogadott
Milyen fontos
Kihagyhatatlan
És nem a fiam
Akkor nem a fiam ébresztett
Hanem hogy kell ez az ősz
Én is akarom
Benne szeretnék lenni
Mint nagyapám egykor s mellette én
Ahogy álltunk a harmadik emelet magasában
Fogtuk a korlátot s hallgattuk egymás leheletét

Nem szóltunk
Utaztunk
Én abba az időbe amelyikben már ő nem lesz
Ő abba az időbe amikor már semmi nem lesz
Fogtam a korlátot egyedül ezerkilencszáználcvanhatban
Október húszegynehányadikán
Naptártalan túlélésben
Amikor először a teraszig
És én voltam minden
És minden én volt
A szerelem után még maradt valamim
A testemen túl volt még valamim
Amiről időközben megfeledkeztem
Ami nem jelent meg a szülőágyon
Ami nem szólt rám testem darabjaiból
És jó volt az örökkétől örökkétig
Hogy utánam is mindez megmarad
S én is ez leszek
Ez a minden
Ez a sok
Ez a bő
Ez a megújuló
Mellyel most én is békével vagyok
Meggyarapítottam a fiammal
S láthatom
Ahogy nőlnék a létezés dzsungelei

Sárospatak, 2006. december 23.

SZAPPHÓ TÁRSA

Álmot lát, vígsága helyett a kétely megtöri kedvét
látni hát, folyvást hogyan éli súlyos titkait, szenved
sérteget, s ámbár tüske védi sorsát képzeletétől
feltöri álmát.

Asszonyors lép lába nyomán, megéled, játszik a tájban
tünde nő és fároszi férfi szenved, törpül a sorsban
boldog ég és kéktüzü alkonyat áll, képbe faragták
s nem leli üdvét.

Mennyi fény kell szíveket látni tisztán, feltehetően
rengeteg hajnalközi, délidőben felragyogó fény
alkonyos, drámát feledő haláltánc égi delejben
melyben a szív lát.

Sárospatak, 2006. január 3.

BARÁTAIM PANASZKODNAK

Barátaim panaszkodnak
Nem tudják végigolvasni verseskönyvemet
Mérhetetlenül szomorúak lesznek
Boldogabb verseket kellene írnom
Mondják
Szegény barátaim
Akik nem is sejtik
Mi mindentől kímélem meg őket
S nem azért mert zordan látom a világot
Hanem mert a világról írok
Nagyon kíméletesen
Nagyon megfontoltan
Hogy ne ijesszem meg őket
Barátaim ugyanis nem a valóságra kíváncsiak
Akkor már tudnának róla ezt-azt
Barátaimat nem a valóság
Szemüvegük elvesztése izgatja
Melyen keresztül szűrt fényben
Tonírozott üvegen
Valami őszi sablonon át
Mondhatom teljes vakságban
Gyömöszölik tapogatják a dolgokat
Tapintanak nem mindig tapintatosan
Hogy látni mégse
Ne legyen szükség
Kényszer
Mód
Látni ne
Mert akkor ítélni is
Dönteni is
Választani is
Értetni is
Nagy lesz a kényszerűség.

Sárospatak, 2007. január 8.

JUNG MEG ÉN

(Kuplé a XXI. századból)

Baselban ahol az irodalom
nagybecsü tudóssal játszadozott
felsejlett mestermű mesterfokon
s a kutya se jósolta volna meg azt
mit főz a költő a tudat alatt
hogy egymásra talál majd két vélemény
s találkozunk:
Jung meg én.

De egykor egy régen volt pillanaton
(alfában lehettem heteken át)
agyamban felébredt a tartalom
a mindenség hangjával megszólított
bátorra tette a versmondatot
és azóta becsukott szemem egén
mindent tudunk:
Jung meg én.

Játszódhat velem a történelem
magához emel vagy földre tapos
itt él a minden tudása velem
a mindenség tintáját szívja agyam
kezében toll vagyok tudattalan
keríthet kívülről széthullt erény
feltámadunk
Jung meg én.

Kerékbe törhet ami szenvtelen
mellőzhet vallás és nagyhatalom
nem marad magára a szellemem
befogad mindaz mi összerakott
s kifogják lényegem ha meghalok

hisz ott leszek én is az űr közepén
tudat alatt
Jung meg én.

Sárospatak, 2007. január 9.

SZAPPHÓ A SZIRTEN

Képzelem halványveres alkonyatban
vén idő márványköve partra téved
kék fodor habzik el a vízhatáron
s fut fel a parthoz.

Szobra már széttört nagy idők futásán
habra hab mosták husa-bőre vásznát
gömbölyű lett már a szilánkra tördelt
kő meg a csontok.

Hull a kék vízmélybe a kép sudáran
látni még parthoz tapadó ruháját
só levét melyből ki se bújhat végképp
rajta marad s boldog.

Csak a vers mértéke örök s a versek
korcs szavak kortársak irigy ajkáról
szétesnek testét fogadó malomban
mérgük nem ér célt.

Nagy titok fodorozza vizünket így is:
mérce hogy lett asszonyi sorsa mellett
s ily kevés emlék folyosó-homályán
mit üzen folyvást...

Nem is ő ver már ütemet a tenger
csobbanás-hangját tititázza versben
összetört dal kőpora ázik árván
tengeredényben.

Sárospatak, 2007. január 10.

NAGY GÁSPÁR ÉRKEZÉSE

Nagy Gáspár jó király
Uram fogadd szivedbe
háznak küszöbén
emlékeit letette.
Ötvenhét kinja volt
ötvenhét akarása
beláthatod ilyet
nem tud csak aki mása
szent arcodnak aki
saját arcát levette
könnyű kalapja volt
kisszékedden feledte.
Lábát térdben finom
mozdulatba rogyasztva
kopog a házadon
fiad az istenadta.

Nagy Gáspár jó király
igaz szavu zarándok
hónapok óta jár
tapossa a világot
a szenvedés-uton
amelyre Te vetetted
és most idetalált
ki anyag volt helyetted.
Nem lesz gondod vele
áttetsző mint a könnyek
ültesd egy fa alá
ott verseket dönöghet.
Adj égi madarat
hogy postása lehessen
testvért is adj neki
ki ott lóg a kereszten.

Emeld az örömig
ott örökig lehetne.
Nagy Gáspár jó király.
Fogadd Te is szivedbe.

Sárospatak, 2007. január 12.

JÉGVÁNDORLÁS

Sarkhideg vágat Kaliforniában
Idaho dermed didereghet Vermont
Banglades reszket a japán is fázik:
költözik Észak.

Jégsapkát vágat Kaliforniához
átcsuszik Észak de hol épül Dél fel
fujtatón vágat az időn legendánk
ős bika hátán.

Lopja majd nem szűz Európa testét
szarva közt megcsillan a déli égbolt
átszelik új rácsozatok a Földet
költözik Észak.

Sárospatak, 2007. január 18.

LOPJÁK EURÓPÁT

Lopják Európát az ócska szüzet
ki rég nem szűz de rusnya ribanc
viszi megtévedt látásu bika
zsákmányként hátára veti –
sajnáljuk-e Barátaim?

Szoláriumos teste ráncosodik
akár szattyán lehetne a bőr
fejét csúf ráncok közt hátraveti
kéjvágyó karján karika –
sajnáljuk-e Barátaim?

Fujtat a föld-testű szelek viharok
a tornádók elől loholó
bika képében életet nemző
elszánt kan nőjét cipeli –
sajnáljuk-e Barátaim?

Mit nemz ami vén már? Hiába a vér
kihül végleg a bölcs anyagon
a szivárványfény: zápor teteje
égből jön s égbe tör újra –
sajnáljuk-e Barátaim?

Sárospatak, 2007. január 18.

ÁLOM A FÖLD KÖZEPÉBEN

Kő kövön áll még Ninivéje Földünk
ringató testének a vén hajósok
tétován Jónást viszik át a másik
partra reményként.

És a Föld szenvedve vajúdik értünk
fojtja ősz virtus zubogó keringés
rogyadoz mellében ahol virágzón
olvad az érc is.

Mozdulat villáma ahogy lesújt rá
önmagán gömbjén alakítva fordul
tűzerű lombikja remegve billen
s retten a szándék.

Ősöm ő és minden utódom ő lesz
álmodom hátán viszi rózsakertem
álmodom házam viszi mellkasán át
bárka a térdén.

Sárospatak, 2007. január 21.

JANCSIN MESTER HÁZAI (Beregszászi utcaképek)

Táltos idő hogy törsz utat és lerombolsz
minden csodát minden gyarapodni vágyó
képzeletet házak utcaképek állnak
háttal neked megfosztva a kezdet által
tökélyre vitt képek ragyogásban fénylő
tündökletétől.

Vén téglafal levert vakolat angyalfej
Jancsin mester termése a szép arcú nő
akár a torz Gorgó fejek vagy a harcos
mezítelen álló alak ott a sarkon
az épület élén ahol egykor én még
boltokba mentem.

Most égig ér városfelejtő hiányod
szépség halott minden teremtés hideg kő
a ház akár sírkő is lehetne mégis
élő a mély bujdosva a kriptá-térben
laknak bizony minden szoba él belülről
zárják a múltat.

Sárospatak, 2007. január 21.

FŐSZEREP

Minden az ég alatt szétszalad átfedi sorsát.
Mintha csak játszanak habzsolnak bávatag hordák.
Szétesik lebomol felhasad neutron törvény.
Ütheted verheted hasznosul minden a körmén.
Nincsenek tabui nem ismer istent se embert.
Felfalja létünket meg amit a létünk termelt.

Jó lenne ételnek jó lenne italnak minden.
Mégezett éveket kanaliz iszik az isten.
Csorba a csupora csorba a szája is most már.
Fogait morzsolja üres a kamra a hombár.
Micsoda mennyegző lehetne ebből a torból!
Szár az szája is már csak a szemével kortyol.

Minek a rejtjelek kicsoda isten és ember?
Mi az a mérgezett s ki az ki mérgeket termel?
Odafönn s ideleenn hallgatag sakkoz a játék.
Valaki korlátlan bármilyen törvényen átlép.
Forognak éspedig fölöttünk kozmikus hangok.
Szeliden rendelnek születést szerelmet hantot.

Lehetne patyolat fényesen fergeteg élet.
Jézust is szegezve felejtik – nem jönnek érted.
Nincsen is kívüled tétje a mások sorának.
Bármilyen bárki is elfedi arcát a látszat.
Annyira egyszerű: viseled sorsodat holtig.
Mindenki magáért ékesít rombol és torzít.

Sárospatak, 2007. január 30.

HÁBORÚ

Nóhet a nőszírom nőket
nemzenek férfias álmok
sarkuk a nyílt szírom arcán
szervesen testesen álnok.

Régi világokon hajtás
bimbaja mostani képnek
nő ellen lázad a férfi
múlt ezeréveket élnek.

Felfeszülő kicsi asszony
megszüli újra a törvényt
osztódik osztozik újfent
erőszakosan vagy önként.

Prostituálhat a korkép
állhat pucéron az angyal
kilép a képből az isten
költekezőn és haraggal.

Változni nem fog az élet
születni kell a fajoknak
isteni megfeszülésben
szent arcu kurvák ragyognak.

Megmossa testüket vérük
varratosak sebesültek
elveszi tőlük az isten
szépségük amit becsülnek.

Mégis a férfiak által
alkotott szülői ágyon
hol nem lehet szülni csak fájni
végtelen létüket látom.

S ha Antikrisztusban hinnék
hogy szála szakad a világnak
csak asszony lenne a tettes
ki méhéből bombát csináltat.

Sárospatak, 2007. január 31.

NAGYANYÁM TÜKRE

Nagyanyám tükrebe lesek ha arcán
felragyog foltos üveg őzikésen
nagyapám ráégeti tűzvarázsát
s vissza se néznek.

Viszi őt Szöllősi magának asszonyt
így szerezhő földjéhez ahol dohány nő
dolgosat formás derekút csipejűt
férfiszívének.

Őt fiút egy lányt ad a sors de hatból
egy gyerek életre nem képes ő hát
zárdafal közt él alig három évet
s nem lesz a képen.

Ám ez csak később menekül a fotók
végleges fényéveihez mikor már
Belgium tíz éve után a hét arc
egy keretet kap.

És elhull vágtatva e szép idill is
rossz a kor – ezerkilencszázharmincnyolc
szól a kép hogy semmi se végleges itt
szöknek az ifjak.

Ketten is hálnak: eltűnik egyikük
másikat áram öli meg májusban
szerenád közben tavaszos esőben
áznak a bokrok.

Orgona fáján vezeték a drótban
áram és csapdos a hajnal esősen
Miska meg szökken az illat után kap
s ott leli végét.

Tizenhat éves. Jani kertek alján
tűnik el frontok szövevénye mentén
az orosz már félig a ház küszöbén
áll s bekeríthet.

Látta őt holtan elevennek élőn
bárki is – suttog riog nagyanyámmal
falevél bokrok utak temetőkert –
hol leli álmát...

Ősz haját kontyolja a tükre mélyén
kutató szempár töröl foncsorozott
mélyeket s vár még hisz a hit halálos
sóhaja zajt csap.

Sárospatak, 2007. január 31.

VÁLLAMON MÉG...

Vállamon még nagyanya könnyü keze
mögöttem áll tétova hallgat
mellkasát sóhaj döfi: harmat
s kérdezi mit dolgozom ily este.

Érti mit mások nem aligha soha
léte vén tárna oda láthat
mélygödrű nézése a gyásznak
istenem hogy döng a szív zárt kapuja...

Őrizem őt még: felhőn száll mosolya
melyben ott tartotta a képet
sarjait kiket egyre vénebb
gyötrelem útján ma is várna haza.

Sárospatak, 2007. január 31-február 1.

AZ EGY SZORZATÁBAN

Léten át hol Léthé vizén ladikban
Charon ül túlhan a világ határán
– közöttünk ősvíz didereg – ne hidd hogy
próbaidőnk van.

Egyidős minden mi a létbe téved
mert az ősmatéria önmagán él
dzsungelben parazita orchideák
végzetet égne.

Űl a vén matéria egymagában
istenes készséggel kiváltja sorsát
lélekig terjed belelopja lényét
kárhozatán van.

Szentelik szentté frigyük éled árván
születés halál az egy szorzatában
leli fel számát születő s a szülőt
átviszi hátán.

Így örök minden hiszen állagában
változik másként mire menne egyben
spóra száll élet lövi át a csendet
s feltöri bátran.

Vissza ha térsz nem leled úgyse mását
mindenek változva születnek újfent
sistereg tégely lefagy úrhideg ég –
kergeti nászát.

Sárospatak, 2007. február 5.

NINCSEN IS

Nincsenek égszín pipacsok
Nincsen is ében patyolat
Nincsen a jámbor telihold
S nincsen a termő sivatag.

Gondola gondol semmilyen
Ásít a kertész de nem ás
Karban a kard csak elenyész
elfogy a jókedv-kutatás.

Masnira kötve a vihar
Ágra a hangos csalogány
Készen a képben a titok
Mesteri mégis halovány.

Hosszasan nézem kezemet
Mindenik ujjam egyidős
Mind megöregszik ahogyan
Benn a titokban az idők.

Posztol az égen telihold
Néz le a földre megugat
Nincsen is jámbor telihold
Nincsen is termő sivatag.

Sárospatak, 2007. február 6.

TÚL A KÖZÉPEN

Alkony feszül átlátszik a hálón
felhőhabos angyallebegésű
kéket vet a tájon a bukó nap
rézzel vörösülnek a szegélyek.

Áttör a korán jött tavasz kertünk
dérrel cicomázott kivirágzó
giz-gaz lapuin vérvörös ágon
s áttörnek a zemplén-hegyi rajzok.

Hinni se lehetne a világban
télből tavasz árad öreg éden
mégis melegebben fut a vér is
mégis szelesebbek a hegyormok.

Add fel magad hangos szavu ének
nyitnak a fejemben tulipánok
kéken ibolyáznak a magasban
hegyfodrokig érő viharerdők.

Mit tudna az ember cselekedni
eltörnek a Göncöl-rudak egyszer
megsántul a vénhedt bika végül
elfordul a tengelynek a rúdja.

Sárospatak, 2007. február 10.

CSÁBÍTÁS

Combot tár mint a szajha
pedig nem szajha pedig
gyermek e szajha.

Ficáncol lába karja
kis testét kitakarja
én mégis szánom.

Isten sem így akarja
hiába védekezik
tisztá az arca.

Szeme sem titokszoba
bámul ránk öntudatlan
kaloda ajka.

Kitépték megfogánva
lombokban édesítik
csalinak bajra.

Mindenütt ott ficáncol
aranyhal képe rajta
kívánhatsz – csalna.

Így van ez eltakarva
plakáttal vakolattal
kövekbe marva.

Kőműves Kelemennel
nem épül be a falba
gyermek a szajha.

Sárospatak, 2007. február 22.

LEVENDULAKÉK

Mint a beszéd, levendulakék a lég.
Lennie kell virágalakú titok
Fénymagasán, akácfa alatt talán
Mélyen a tél sötét fonalán, igen
Lennie kell világ magasán dalnak
Arcul ütött szavak talaján, miként
Semmi vizén, világ közepén, akár
Angyalian, akár ördögi módon, de
Nincs lehetőbb a szavaknál semmi sem
Lennie kell ezért hagyomány szerint
Jónak, valós világ közepén ülő
Édes idők csodáinak is, miként
Van is csoda, van északi, déli fény
Barna idő, fényes idő és virág
Melyben a kék illat kivirul, ajtón
Tódul a táj a vén küszöbök fölött
S mint a beszéd, levendulakék a lég.

Sárospatak, 2007. február 28.

NAPTÁRTALAN IDŐ

Hát kivétel számtanilag
égi időnk csillagidőnk
csillagosan elciripel
még egy idő még egy világ.

Áll kapuja szent neveket
felsoroló visszavezet
kezdeteit felkeresi
indul a pont új utakon.

Mit tudom én kik lehetek
mennyi sötét mennyi fehér
mennyi jövő mennyi előd
mit tudom én kik lehetünk.

Fordulatán újra csavar
táncol a mozgásba rogyott
szédületet villanyozó
kaleidoszkóp kereke.

Zárt karika zárt kereke
labda a gömb ívre rugott
szédül a Nap fáj a feje
robbannak a gondolatok.

Bennem a fa bennem az ég
bennem madár fészke csipog
bennem a tó meg a halak
s a ménesben is én vagyok.

Mint ember nem tudok helyet
hol megmaradhat a csoda
és kitelel és kinyaral
naprendszer és föld-palota.

Így a titok véglegesül
néma marad alkonyatig
mind a napút mind a sötét
búg a csiga Szaturnuszig.

Sárospatak, 2007. március 4.

A SZATURNUSZ KEREKE

Búgócsiga ez az év
szaturnuszi haladás
surrognak az anyagok
forgásban a pirulás.

Szoknyák között van a lány
pöröghet a gramofon
Szaturnusz a gyűrűben
karima a kalapon.

Leányon a koszorú
pártázaton a virág
vágta az a kerekén
nem mozdul el a világ.

Jégből van-e ez a kör
porból-e a karimák
surrog jeges köröket
tompán rajzik karikát.

Bárha lenne vizeken
körben fodros gyűrűzet
surrog mint a gramofon
sötét-fehér gyűrűket.

Búgócsiga körökön
sodródik most ez a kép
ellejt ahogy az öröm
s elfogy mint az ezerév.

Sárospatak, 2007. március 4.

MÁRCIUS

Hogy felhigul a szótalán futam
s kiütnek dallamán tilalmaink
sötét galaktikákba oszlanak
kapuk aljába rejteznek amig
kifestik őket a vizeskocsik.

A verseken minden parancs lerogy
írva vagyon papírra falra vásznon
sötét és fényes kereken forog
sötét és fényes égen jelenik
tüntet s eltűnik időnk reggelig.

Talán el kéne hagyni már világunk
mozdul az égi tengely egymaga
irányát oldja rejtett vezetőnk
mint csónakot a hullámok teszik
a mozgásban az erő rejtezik.

A változásban nincsen köszönet
az állandó burjánzva elbomol
széthull ami nem ölt új alakot
az újratermelésben szétesik
és nincs mi megrajzolná széleit.

Hát küldd be házukba az öröket
a rendfenntartó törvénnyel együtt
az istenek már megint flúgosak
az angyalok meg mannájuk eszik
nincs ki reánk vigyázna estelig.

Tejet csorgatna tehenünk az égen
útján az úr áttörne mint az este
sötét vászonra így kerülne csillag
sztárolhatná kivel ismerkedik
vagy felmutathatná az emberit.

Sárospatak, 2007. március 17.

ÍROTT KÖVEK

A kék eget szürt, távoli fény meleg,
tört füstje még nem lengi be, vár a táj,
a hegy közel van, látni: zöld lomb
s barna rög útjai domborodnak.

Ha tévedünk, úgy üssön a szánkra szó,
s ne törje át azt, mert negatívba ég,
s kőtábla küld majd róla képet,
mily töredék a jel s nagy a törvény.

Tálcán az eszmét nem adagolhatom,
úgy ostobán vén titkokat árulnék,
nem ér a lét tét nélkül úgysem,
korhatag élvezi sorsa súlyát.

Vándorutak vén völgyeiben pihen
kőpárna-ágyban minden igaz igénk,
múltján mereng, vár, meg se írták
volna, a zöld moha úgy betölti.

Történelem így válik a semmiből,
porban kuszik, felrétegeződik, új
és új időkön hívva éled,
nem hiszi kezdete, vége éjét.

Sárospatak, 2007. március 18.

KETTÓS BALLADE KICSIKNEK ÉS NAGYOKNAK

Begörcsöl tollamon a szó
dünnyög egy régi indokot:
magát végzi ki a bakó
miközben máson háborog.
Én meg világot álmodok
bár hasztalan mert nem hiszi
kinek bolygója nem forog
hogyan lehet nagy a kicsi.

Arcomra púdert rakva vár
festi kilétem elnevez
arca előtt egy kártyavár
s kettőjük közt bádoglemez
nem érzi nem tudja mi ez
miről le kéne mondani
így aprít darabol felez
s reméli: nem nagy a kicsi.

Szemével nézem meg magam
rámnyálzott vétkét vetkezem
tudom hogy minden hasztalan
rettegi ami idegen
a többlet itt értéktelen –
mindent apróra váltani
ez a legvégső győzelem
és öröm: nem nagy a kicsi.

Szerettem volna nagy hegyet
folyókat tavakat utat
tájat amiben lehetek
háborítatlan és szabad
foghatok szöcskét és halat
elengednem is emberi
s nem orrol és meg sem tagad
ki látja: a nagy nem kicsi.

Mindez túlzottan vakmerő
pofátlan tévhit volt tudom
kijár érte a hangerő
s minden alantas alkalom
méltán tépázza alakom
ha már szeretni nem meri
mert írva is van úgy tudom
bajos ha a nagy nem kicsi.

Most Mozart muzsikája zeng
és nekem fáj a nagy futam
(itt nem pop és nem rock a trend
s ezért sem szégyenlem magam) –
akár az Isten szólna le
mert Salieri mérgezi
bűbajos bajtársunkat e'
mivelhogy nagy és nem kicsi.

Utóirat (is van):

Nem pazarolnám rá a szót
hisz volna miről vallani
ha tippet adnának a jók:
hogyan legyen nagy a kicsi.

Sárospatak, 2007. április 1.

ISTEN A TÁRSAD. S KI AZ ISTEN?

Látomás melyben alkonyok vasán tűz
csordogál szisszen vizet ért vörös fém
páragyöngy csordul ki a képkeretből
langymeleg estén:

így ölel létet bekerít s az éjnek
dobja át hűvös szeme villanását
mind a láng s csak mély kutak árnya tükrén
lobban a tűzfény.

Várákodd lámpák küszöbök vidékén
ifjan és vénségbe falazva rád tör
ismeret érzés tudatodra támad
Isten a csönddel.

Mert a lét otthagya egyedül van ő is
szenvtelen rád fagy örök éjbe vonszol
ott ahol titkok liliomvirágán
bomlik az illat –

s elbomol. Mint régi barátok emlék –
képein festék, vonalak – hiányok
töltenek fel árkokat – kráterek mély –
víz szeme néz rád.

Kérdezéd-é m'ért van a szem magában?
Mé'rt a tűz kormos veresén a vasnak?
Merre tör szikrát kaparászva s táncol
lángod: a léted?

Minek is kérdez aki kérdez? Átlát
teste vénséges anyagán a Mester
gyúr neki társat alakítja elvesz
játszik a kárán.

Sárospatak, 2007. április 23.

KÉP

Messzeség – úton haladó szívárvány –
nincs por ég kék fénye habosra duzzad
lenn a kép fenn lég van – almaszirommal
szélpihe játszik.

Túlhan hegy s tetőt javitnak az ácsok
pirosan villan a cserép a lombban
egybeolvad színe a barackággal
s izzik a zöldben.

Mind ki ír képet mutat önmagáról
benne ül versében egy égi táj is
s egy földi melyben rög a röghöz bújik
s holdkövet izzad.

Összeáll minden ami képbe vágyott
égi táj földet seper úgy iramlík
áthasad minden burok egybe olvad
úti jelekké.

Sárospatak, 2007. április 24.

TÜKÖRSZONETT 1.

(A világ)

A szellemet hiába ámitod
fegyvergyárad újabb csapdákat termel
közeledék és eltűnik az ember

kinek hologramján most átjutok.
És nem tudom mit táplál a titok
mikor kicsap a partjára a tenger

és hűségesküt tesz az értelem
hogyminden csobbanásba belehalhat
amit vétlen a tengerből kihallgat
s a vérerekben rejtve megjelen.

Mégis a szétvert partot figyelem
kaviccsá zúzott versekkel inálnak
a megmutatkozó szilaj tilalmak
szétloccsan csendjünkkel a végtelen.

Szétloccsan csendjével a végtelen.
A megmutatkozó szilaj tilalmak
kaviccsá zúzott versekkel inálnak –
mégis a szétvert partot figyelem.

A vérerekben rejtve megjelen
amit vétlen a tengerből kihallgat
hogyminden csobbanásba belehalhat
és hűségesküt tesz az értelem.

Mikor kicsap a partjára a tenger
és nem tudom mit táplál a titok
kinek hologramján most átjutok:

közeledik és eltűnik az ember.
Fegyvergyárad újabb csapdákat termel
a szellemet hiába ámítod...

Sárospatak, 2007. április 30., május 2.

TÜKÖRSZONETT 2.

(A sors)

A szétvetett örömeire gondolok
felrobbant gránát vitte el a testét
még láttam széthullását messze estét

s hogyan hevernek a volt boldogok.
Vászonra kent vörös virág a festék
bíborba dőlnek a mimikri esték.

Milyen feltárható az arcavesztett!...
Kirobbantott vonásain belesnek
báméskodó lejátszott éjszakák
s kisakkozzák a mattot legalább.

Ilyen hiányosan maradnak veszteg
akik most csorba arcukon merengnek
s a kép helyett mit már senki se lát
felidézik a vétlen vér szagát.

Felidézik a vétlen vér szagát
a kép helyett mit már senki se lát
s akik most csorba arcukon merengnek
ilyen hiányosan maradnak veszteg

S kisakkozzák a mattot legalább.
Báméskodó lejátszott éjszakák
kirobbantott vonásain belesnek –
milyen feltárható az arcavesztett!...

Bíborba dőlnek a mimikri esték
– vászonra kent vörös virág a festék –
ahogy hevernek a volt boldogok.

Még láttam széthullását messze estét
– felrobbant gránát vitte el a testét –
a szétvetett örömeire gondolok...

Sárospatak, 2007. április 30., május 2.

TÜKÖRSZONETT 3.

(A kép)

Nézd ezt a tükröt egykori barát
innen figyelt reánk a szent varázslat
s ebben törött szilánkosra a látszat

amíg nyomoztuk sorsunk vonalát.
Üres keretben tátognak a vágyak
leértékelt kívánságokra válnak.

Nem is sejti az arc a rejtjelet.
Soká lesz amíg ránccá vedlenek.
A kozmikus keringő nyughatatlan
elporladó göröngy varangy-alakban.

Mégsem legyint az ember csak feled.
Vállát elejti újra gyermektegy.
Még visszanéz egy Csontváry-kalapban
az arcán folyton vétkező harag van.

Az arcán folyton vétkező harag van.
Még visszanéz egy Csontváry-kalapban
vállát elejti újra gyermektegy
mégsem legyint az ember csak feled.

Elporladó göröngy varangy-alakban
a kozmikus keringő nyughatatlan.
Soká lesz amíg ránccá vedlenek –
nem is sejti az arc a rejtjelet.

Leértékelt kívánságokra válnak
üres keretben tátognak a vágyak.
Amíg nyomoztuk sorsunk vonalát

ebben törött szilánkosra a látszat
innen figyelt reánk a szent varázslat –
nézd ezt a tükröt: egykori barát...

Sárospatak, 2007. május 4.

MÚZSATOBORZÓ

Kő feketéllik a távoli hegy tetejében
rajta a fény meg a kékszinü pára homálylik
elfedi mélytüzü szénragyogásu sötétjét
átfedi égien légies fényerek által.

Alszik a láva a mélykutak ágya-terében
kelnie nem kell harsona nem riogatja
gyűjti a gyémánt mélygravitált sűrűségét
s gyűjti aranyak napszinü csurranozását.

Sejti-e elmém érte elindult követjét
megszólításomat hallja-e mélye a lentnek
mondja-e erdeje sustorogó levelének
mily feneketlen a szó amit érte kimondok...

Szemben a Dél heve zempléni hegyvonulattal
rárogy egy felleg az ormok tüskés tetejére
gömbbe simítja a lázgörbe-rajzolat erdőt
jövendőt mond neki majd ha lekapja a leplet.

Angyali asszonyunk Napasszony nézi a fátyol
titka alá simuló girbe-gurba világot
jóslata lenne akármi e nyugtalan alvó
domborulatnak harc marad úgyis a sorsa.

Itt rugták össze a port akik egymásra törtek
égi és földi erők tüze itt csapott össze
itt veti lábát köveknek hegyeknek az Isten
ha mennydörög hangja s kezében az ostora csattog.

Istenek lakhelye hát ez a Zempléni-hegység
Parnassosz nekünk kik távoli végeken élnek
múzsatorborzó versemet őnekik írom
lakjanak itt ahol dal suhan át a madárral.

Sárospatak, 2007. június 17.

FORRÁSPONT

Állnak az úti zsvajban
zöldszinü lombozat-ingek
sistereg rajtuk az ólom
sistereg rajtuk a permet
s fulladoz rajtuk a por.

Városi lángfejü vermek.
Nyüzsög alattuk az úttest
nyüzsög alattuk az aszfalt
teste hevére borultan
rezge szinek vonalakkal –
mozdul a léggel a látvány.

Az oszlopra rászáll egy angyal.
Mestere légnemü felleg.
Issza az égi szivárványt
permet-eső s bogarakkal
telnek az alkonyi termek.

Sárospatak, 2007. június 28.

SÍRFELIRAT LEHETNE EGY EMLÉKOSZLOPON A BÁTRAK TEMETŐJÉBEN

Hosszu vitéz vereség!
Mily ártatlan a te orcád!
Mily nagyok a te füleid
s ó mily nagy a te szád és a gyomrod!
Jámbor győzteseket
derékban átnyalábolsz
megpörgeted őket a déli verőben
az északi jeges fuvallatban
csak a langymelegben nem.
Kaján pofádon zsíros öröm
nyeled portyád
vérükkel enyhited szomjad.
Nos én kicsi győztes
itt állok lábaid előtt
zsugorodva a tájba
félelmeim bugyra: működő gyomor
nagyításban látom elolvadásom
a sósav tengerében.

De kiénekelek innen is
mint a bátrak
akik ötvenen mentek bizony
és várok mint Arany János
hogy utánam nyúl egy szigony.

Sárospatak, 2007. június 29.

ALAKZATOK NÉLKÜL

Ma is írna receptre a szerző verset
Szepes Erikának a könyve előtttem
Szakácskönyvemben lapozgatok ilymód
Gyertek anapesztusok palimbacchiusok s mások
Krétikusok amphibrachiszok sorra
Elveszttem ma úgyis Ariadné fonalát
S kilépek andalgó alakzataitokból ugyancsak.

Nézegetem felgyűjtött verseim tömegét
Mifenének mondom mifenének e halmazat ismeg
Majd újraolvasom polcaim anyagát s érzem
Milyen hasztalan múlik a mindent újrakezdő örökké
Ha semmi nyoma a tettenérésnek a napnak
Ha semmi nyoma lábam itt-taposó lépteinek
Ha semmi nyoma barackfám rám-figyelő tudatának.

Ma lenyírjuk a kerti füvet és a rózsát
Megkötozöm ne hajoljon földig
Megigazgatom birodalmam széteső határait
Megcsinosítom konyhámát és a bejárati lépcsőt
Kidobom a kidobásra ítélt melléktermék-szagu holmit
Átalakítom magamat fenyőtobozzá barackmaggá
S várom kikelésem majdani nagy kikeletjét.

Talán így kell élnie az embernek okosan
Vagy egész másként is remekül igazi
Ez a bőr tart össze ötvenhárom éve és ebben
Nincs alkalom változtatni s ha lenne is abban
Lenne-e másik a lélek s a szándék lenne-e más?
Az égbolt sem tudja fog-e esni ma éjjel
S a szél sem lesz-e vihar ma mennydörgés jégeső...

Sárospatak, 2007. július 2.

KORALLOK, ÉBER INGEREK

Lapozz egy tengerillatot
Lapozz
Halaskofákat és halat
Lapozz
Elhagyott fárosz-fényeket
Lapozz
Hajókat házat partokat
Lapozz
Nyaranta éber ingered:
Lapozz
Tenger fölött sós permetet
Lapozz
Kőház kőablak mélyiről
A távlatot
A távlatban az eltűnő
Alakzatot
Lapozz a naptár túlfelén
Időtlenül
Világod mozgó tárlatát
Lásd legbelül
Lapozz sosem volt partokat
És képeket
Sosem volt útirány közül
Bármelyiket
Lapozz oda ahol a hely
Most megkeres
Legyél egészen benne
Mint a gyermekek.

Sárospatak, 2007. július 4.

EINSTEINNEL IS

Játszik a lét kifogyhatatlan veszélyek által
mint aki tudni akarja amit titkolni szeretne az ember.
Nincs viszonyulása sem fájdalomhoz sem örömhöz
csak a kíváncsisághoz viszonyul.
Tudni akar? Nem egészen. Éppen azon szikráztatja figyelmét:
tudni akar-e az ember...
S az ember többnyire nem akar tudni.
Hinni, remélni szeretne.

Sárospatak, 2007. július 6.

MINDIG-HELYZET

Átúszni a Balatont vagy a Temzét
A történelmet a bajt a végleteket
Nem abbahagyni a haladást vizen és szárazföldön
Isten nélkül is angyalok nélkül is tülekedni a térbe
Tülekedni az időbe a hit erejéig
A bizalom erejéig tülekedni
De csak ebben a két vetületben
A biztos siker érdeke nélkül
A biztos siker sejtésével
Másként vízbe se ugranánk
Másként hogy úsznánk át a Balatont vagy a Temzét...

Sárospatak, 2007. július 24.

MONOLÓG

Rád zárom az ajtót és nincs harag
velem ne játszanak a vének
meg sem hallgattad a szavakat
amik magánhangzóim körül égneek
éles vagy mint a pengéfémek
rozsdás mint a használatlan gyilok
mégis a bordám közé méred
titkosan tervezett karcolatod.
Képek között így tántorog este
szellemed eltolt szintű teste.
Mivel is játszanak azok
akik magukra hagyva várnak
valami feltámadt csodálat
visszfényén elringó habot?...

Sárospatak, 2007. augusztus 4.

HEGYEK

Alkaiosz hóban fényesedő hegyét
dúdolgatom mint régi zenét szokás
Soracte mondom dalban és sok
elvegyülő zenemorzsa közben.

Tetszik a szó rég. Rám tör a múlt felől
Soracte boldog képeket csillog át
vég nélkül izzik és hatását
kék színű zöld színű csúcsok zengik.

Zemplén susog fel ebben a hófehér
képben de lángol százezer színben ég
Soracte jéghabos süvegben
olvad ahogy beleég terünkbe.

Sárospatak, 2007. augusztus 6.

ANALÍZISBEN

Mások egészen játszanak őszi út
felkent porában álmatag éveket
játékra csábított időben,
márpedig élete nincs a csöndnek.

Járnak hibátlan, nesztelen gondolat
mentén, a végek, végletek illatán,
játék a sors, a lét a semmin
túlnövekedve fut, elinalna.

Álmos hiányát késve deríti fel
mindent betöltő pótszer, ajánlat és
lámpás, tudós jövődőlésben
jártas öreg, kiben él a gyermek.

Sárospatak, 2007. augusztus 7.

KERESZT

A megcsókolt part habjain ring
Sylvia Plath.
Zsonglőr tavasz tünteti el a
Vers aranyát.
Terhek közé akaszkodik most
Barna gyökér.
A színeket elolthatjátok
Úgyse beszél.
Függőleges felkiáltójel
Csobban a lent.
Sappho teste így ékelte a
Végtelent.
Sylvia Plath vízszintesekről
Álmodozott.
A szája kék a vére ernyed
Gáz kavarog.
Sok volt nekik az asszonylétben
Végtelenek
Partján járni védtelenül a
Végleteket.
S most két irányban keresztezik
Verssel a mát.
Vízszintes és függőleges lett
Körben a vád.

Sárospatak, 2007. augusztus 30.

KETTŐS ALAKBAN

Lakik bennem egy lagymatag halott
Délíig alszik és nyűgölődve ébred
Lapoz dünnýög versekkel tőm egy gépet
És folyton szől benne egy zőld fagott.

Én rejtem szégyenem vétkem gyanánt
Pedig hiába termelem a semmit
Egy gyár kővén guggolhatnék napestig
Nem hangolhatnám át a délutánt.

Ezért csupasz testére bőrt huzok
És rángatom magammal mint a bábót
Tűri szeszélyem hiszen iskolázott
S hallgatnak rá inak izmok husok.

Lakik e holt alakban titkosan
Egy szorgalommal fertőzött beosztott
Ki legyártja s eltűnteti a kosztot
És verset ír ha tolla megfogán.

Szemérmes társam versben haldokol
És versekben születve éled újfent
Az életősztőn az mi benne túlteng
Bár fordul minden: égi és pokol.

Sárospatak, 2007. szeptember 14.

MÁGLYA

Testem máglya rakása
Messze virágzik a fénye
Pörköli szirma pipacsnak
Pörköli szén feketéje
Körbe havak kavarognak.

Elmémmel játszik a létem
Sárga virág a csuporban
Napba ragyoghat a párta
Nem leli életét abban
Úrhideg angyala várja.

Kettészakadtak a képek
Széthulltak mind a levélkék
Átfagyott máglyarakásban
Szárason pattog a jégkék
Robban és serceg az ágam.

Nincsen is tűz a virágban
Ólom a táj meg az este
Almák rázkódnak a kertben
Elvörösül a levélke
Pernyével száll ami lettem.

Sárospatak, 2007. október 22.

FOGLALATOK

Minden alakba áttűnik egy másik
az eljövő a múltón átsugárzik
nincs pillanatnál több idő a térben
megmásulás van folyvást eltűnőben
valami mégis marad, lépeget
eszi a távolságot s a leget.

Valami jár velünk a téren át
viszi múltban leélt tűnő magát
s bár azt hiszi, jelene, múltja egy:
nyoma sincs annak, ami vele megy
mert láthatatlan, s nem jósolható
mint tengervíz fölött kék léghajó.

Filmkocka ez, a vágó ujjnyomával
ki összerendezi a változókat
elhiteti, hogy nincs új szereposztás
hogy mi vagyunk abban a képkeretben
s a tükör arca szintén ugyanaz.
Valami vándorol pedig a töredékekkel

valami mindig magára talál
valami elvész, mint a bizalom
s valami rezge celofánvarázs
áttűnik minden újabb alakon.

Sárospatak, 2007. október 26., 29.

TARTALOMJEGYZÉK

Szapphó érintése	5
Ázott daktilusok	6
Civilizációs keservek	7
Önvizsgálat	8
A kihagyhatatlanról	9
A XXI. század költői	10
Annának Máriának	12
Eszelős	14
A homokóra megfordul	15
A dal kupolája	17
A füge olyan messze	18
A visszatérés	20
Szapphó társa	22
Barátaim panaszkodnak	23
Jung meg én	24
Szapphó a szirten	26
Nagy Gáspár érkezése	27
Jégvándorlás	29
Lopják Európát	30
Álom a Föld közepében	31
Jancsin mester házai	32
Főszerep	33
Háború	34
Nagyanyám tükre	36
Vállamon még...	38
Az egy szorzatában	39
Nincsen is	40
Túl a középen	41
Csábítás	42
Levendulakék	43
Naptártalan idő	44
A Szaturnusz kereke	46
Március	47
Írott kövek	48
Kettős ballade kicsiknek és nagyoknak	49

Isten a társad. S ki az Isten?	51
Kép	52
Tükörszonett 1.	53
Tükörszonett 2.	55
Tükörszonett 3.	57
Múzsatoborzó	59
Forráspont	60
Sírfelirat is lehetne egy emlékoszlopon a bátrak temetőjében	61
Alakzatok nélkül	62
Korallok, éber ingerek	63
Einsteinnel is	64
Mindig-helyzet	65
Monológ	66
Hegyek	67
Analízisben	68
Kereszt	69
Kettős alakban	70
Máglya	71
Foglalatok	72